

דברי הכפר

ישראל במלחמה

אֶמְרָתִי לֹאֲהֶבֶה בּוֹאִי
אֶמְרָתִי לִשְׂמִיחָה בּוֹאִי
אֶמְרָתִי לִשְׂפָע בּוֹא
הֵם עָנוּ לִי כִּי אֶחָד
אֶנְחֵנו כִּי אֵין תְּמִיד
בּוֹאִי אֶת־

פדות גלעד

גיליון מס. 2886 * כט תמוז תשפ"ה * 25 ביולי 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

חג המשק (לא הטור האלף – עדיין)

חג המשק היה מדהים. שלושה ימים של שיכון חושים. והבראנצ' הבלתי נשכח. מדהים לגלות עד כמה המקום הזה על כל עשרות שנותיו עדיין לא תש כוחו ועדיין הוא שופע כישרון ורצון לעלות על הבמה ולהרביץ זיג כמו בימים ההם. המופע בבית דדו על כל חלקיו היה מפעים והאנרגיה זרמה מהבמה אל הקהל ולהפך. מ-I Cant Get No Satisfaction עם שוש וגרשי אל ליאת ולירן אספרסו ומקיאטו הבלתי נשכח. דרך כל הנאמברים המהממים של הערב.

אימרה ידועה בעסקי השעשועים קובעת שאסור לשחק לצד כלבים וילדים כי הם גונבים את ההצגה. לא ניסיתי אפילו להתחרות בטוני ובלירן, הכלב הכי מצחיק שעלה אי פעם על במה בכפר הנשיא. היה גדול ובלתי נשכח. וכמו שאיים לי קפלן, האיש שתפר הכל מאחורי הקלעים, ובעיקר שימש כפרוזאק שמרגיע סערות "להתראות בחג המשק בשנה הבאה".
חג שמח כפר הנשיא

I Cant Get No Satisfaction

על השתיקה

1. אנחנו חיים בתקופה לא שגרתית. ותקופות כאלה מטבען, תובעות מאנשים להעז ולצאת מאזור הנוחות שלהם ולשלם על כך מחיר. ולזכור היטב שבעצם מאז ומעולם את האור שבקצה המנהרה הביאו לנו אותם אנשים שידעו שאין שום אור בקצה המנהרה שלא הם יהיו אלה שידליקו אותו. ואז ירו בהם.

2. יותר מכל קשה לי היום השתיקה ששותקים אזרחים ואזרחיות במדינת ישראל שהתכוונה להיות דמוקרטית והיום היא מחליקה להנאתה על מדרון חלקלק לתהום רבה. אל מול מעשי הזוועה שנעשים בשמנו בעזה ובשטחים הכבושים, השתיקה ובעקבותיה חברתה ההכחשה שבאה מיד אחריה, הן שתי הרעות החולות של זמננו. כפי שהן היו הרעות החולות בחברה הגרמנית שסייעו לנאצים להשתלט על גרמניה, ולאחר מכן לרחוץ בחדווה את כל העולם בשפיכות דמים כבירה.

3. חז"ל אמרו "במקום שאין אנשים השתדל להיות איש". רלף וולדו אמרסון כתב ש "Good men must not obey the laws too well" פרופ' ישעיהו לייבוויץ תרגם בזמנו את המושג "Good man" ל"צדיק". הקשיבו להם כי באה העת להיות גוד מן. ובעיקר לא לעמוד מן הצד ולשתוק.

4. אני מקווה שכל עוד רוח באפי יהיה לי את האומץ ואת הזכות להיות שיין למחנה שמזדהה עם דמויות כמו אברהם לינקולן, מרטין לותר קינג, מהטמה גנדי, אמיל גרינצווייג ויצחק רבין. בני אדם שחפצו לפתוח לאנושיות דרך חדשה ושילמו על כך בחייהם. ולא להשתייך למחנה האנשים המזדהים עם ויקטור אורבן מהונגריה, מתיאוש מורבייצקי מפולין, דונלד טראמפ הוולגרי מארה"ב, והמושחת הפרטי שלנו בנימין נתניהו שמחסל בעליצות רבה ונבזית את החברה הישראלית.

5. כי בעצם אם תחשבו טוב, תמיד יהיו אלה שני מחנות בעלי מוטיבציה. האחד להשחית את האנושות והאחר להיטיב עימה. וביניהם מחנה שלישי עצום ורב, של אלה שעומדים מנגד ושותקים. והם השותקים יהיו אלה שיכריעו תמיד את הכף.

המקום שבו אנו שותקים

מן המקום שבו אנו שותקים
 יפּרְחוּ לְעוֹלָם
 פְּרָחֵי רֹאשׁ וְלַעֲנָה.
 המקום שבו אנו שותקים
 הוא מַעִיק וּמְכַאֵב
 כְּמוֹ פֶּצַע פְּעוּר וְשׁוֹתֵת אֶהְבָּה.
 אֲבָל רֶצַח וּנְקָמָה
 עוֹשׂוֹת אֶת הָעוֹלָם דּוֹאֵב
 וְכִמָּה בְּלִי דַעַת אֶל מָה.
 וּלְחִישַׁת כָּאֵב דִּקָּה
 תַּעֲלֶה בִּלְלָה רֶפָה מִהֲרִיסוֹת הַבַּיִת
 אֲשֶׁר נִחְרַב.
 לְשׂוֹא.

יהודית ודמוקרטיה | ניסיון גנרי להגיש תלונה במשטרה נגד הסתה

אני - הלו משטרת ישראל?

שוטרת - כן?

אני - כידוע לך יש בספר החוקים של מדינת ישראל חוק שמאפשר להדיח ח"כ שהסית לגזענות ולטרור ואני מבקש להגיש תלונה...

שוטרת - כן אדוני, נגד מי אתה מבקש להגיש תלונה?

אני - יש חבר כנסת שמסית לגזענות ולטרור מרגע שהוא פוקח את העיניים בבוקר ועד שהוא עוצם אותן בלילה, הוא לא חדל להסית לגזענות ולטרור...

שוטרת - אתה מוכן בבקשה לומר לי את שמו ובאיזה כפר ערבי הוא מתגורר?

אני - שמו בצלאל סמוטריץ' והוא מתגורר בקדומים

שוטרת - (נושמת נשימות מבוהלות בשקט שואלת שוב) מי?

אני - בצלאל סמוטריץ' וגם איתמר בן גביר אם אני יכול להוסיף...

שוטרת - אבל הם יהודים והחוק הזה הוא רק נגד ערבים.

אני - רגע, את אומרת שאם חבר כנסת מסית לגזענות ולטרור הוא יהודי אי אפשר להגיש נגדו תלונה?

שוטרת - (בעלבון עמוק) להגיש תלונה נגד ח"כ יהודי? איך אתה לא מתבייש?

היי אדוני פה זה דמוקרטיה יהודית, מה חשבת לך...?

• חם ח-----חם חם נורא

השעה עכשיו היא כבר 18.30 והטמפרטורה היא 36 מעלות. המים בברז חמים. זה טוב אם רוצים לשטוף כלים או לכבס ביד, אבל אם רוצים סתם לשתות כוס מים, אז אנחנו בבעיה.

• חג המשק 77 לכפר הנשיא

איזה חג היה לנו! איזו התרוממות רוח! איזו התגייסות של כל כך הרבה אנשים בגילאים שונים, מהעולים לכתה א' (כתת מעיין) ועד לזקן השבט, מאיר ריינס. איזה מופע מושקע! שלא לדבר על החלקים האחרים של חג המשק, שלא ככולם נכחתי, אבל שמעתי שהיו מעולים.

לגבי המופע, חשוב לי לציין דווקא את ה"מחזה" שנקרא בשם: "תשתיות או לא להיות", גיורא גודמן ושותפים כתבו מחזה שעסק בשוטף (תרתי משמע), אבל, יחד עם הרקויאם לתשתיות הישנות, עלה גם הסיפור של כפר הנשיא בעשרות השנים האחרונות. נהייתי מכל רגע (אפילו ההתרועעות של הילדים לאורך כל המופע, לא קילקלה לי את ההנאה...), תודה לכל העושים במלאכה.

ולמחרת – הבראנץ' (בוהורים בעברית) המסורתי. למעלה מ 220 נפשות סעדו מהמבחר הגדול והמגוון של מאכלים של פעם ושל היום.

באותה ההזדמנות קיימנו מכירה של כובעים ועוד דברי צמר, ויש לנו הכנסה שתאפשר לקנות עוד צמר, לסרוג לתינוקות שייוולדו, בשעה טובה, במרכז הרפואי "זיו".

ואגב, מכירה נוספת תחזיקים השבוע ביום שישי ב"מפגש" מהשעה 10.00 עד 11.30, במסגרת בית הקפה יחד עם חגיגת יום הולדת לילידי חודש יולי.

• כתת מעיין

ואלה העולים לכתה א': אלון פורת, שי לי גבאי, איל הרפז, נועם מאור, עומר לוי, ירדן איילון, אריאל אזולאי, זואי נידם, משי מור, רוני קוזמין ובר אליה אזרן. ותודה לנעה לאטי לוי על המידע.

מה נאחל לכם? שהשנים שתבאנה עליכם בבית הספר יטעינו אתכם בדעת, בכישורים ובשליטה בטכנולוגיות, שאנחנו עוד לא יודעים איך יקראו להן ואיזו צורה תהיה להם, ולא פחות חשוב בכישורים חברתיים, כי אלה, לאמיתו של דבר, לא השתנו וכנראה גם לא ישתנו בעתיד. ושתקומו כל בוקר לבית הספר עם חיוך, ותחזרו הביתה "עייפים אך מרוצים" שיהיו לכם חברים, לפחות אחד או אחת. מה עוד צריך בחיים?

• קשקש

הורדתי את האפליקציה. למרות שלא התכוונתי לכך. עשיתי זאת כדי להשתמש במתקן למחזור בקבוקים שעל יד הרמפה.

קודם כל זה ממש כיף, זה טוב לסביבה, זה מאפשר לי להיפטר מיידית מהבקבוקים למיחזור. ואפילו קבלתי 4.80 בסוף הפעולה. [ילדים, מי יוכל לאמר כמה בקבוקים הכנסתי למכונה, אם כל בקבוק מזכה אותי ב-30 אגורות?].

ויש גם ספוילר: המכונה לא תמיד מזהה מיד בקבוק שמיועד למיחזור, והיא פולטת אותו בחזרה. אל תתייאשו, הכניסו את הבקבוק שנית, בכיוון אחר, והמכונה תקלוט אותו (אם הוא באמת מיועד למיחזור).

שבת שלום לקוראינו,

שבת שלום ליולי אדלשטיין, שלמד על בשרו מה מסוגל לעשות חבר טוב, שהתחיל לרמוס אותך עוד כשהיית יו"ר הכנסת. יולי, אני שמחה שלא נכנעת, ולא מכרת לשטן את שארית האינטגרטי שיש עוד למישהו מחברי כנסת מהליכוד.

שבת שלום לחברת הכנסת אורית סטרוק שמוכנה להשלים עם האפשרות שאולי החטופים במנהרות עזה לא ישרדו את המשך המלחמה שהיא דוחפת אליה. תדע כל אם עבריה שלאורית סטרוק לא ממש אכפת מהבן, שאת שולחת לצבא ההגנה לישראל.

שבת שלום מאחת שכואבת את המצב.

תמר וולפין

פינת הנצחה / דוד אלמן

יהי זכרם ברוך

ריבה בן-נתן ז"ל - (12/2/2008 - 14/7/1924)

ריבה חברת הקיבוץ ומבין מייסדיו, כלומר מקבוצת "וותיקים".
 אחת מכשרונותיה היה מעשה הבובות הסרוגות.
 ריבה הייתה אשה צנועה ושקטה מאד. שקטה שקטה אבל גידלה את שני ילדיה
 לתפארת. את זאת רואים עד היום.
 אין לי הרבה זכרונות מריבה אבל היא בהחלט הייתה חלק מאותה קבוצה
 שהביאו את כפר הנשיא לאן שהביאו, ואת זה רבים וודאי יזכרו.

<https://khbbm1.wixsite.com/2008-01>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

קיבוץ כפר הנשיא

ד.נ. גליל עליון 1, 1230500, טל. 04-6914901, פקס. 04-6914017

7.7.2025

לחברים שלום,

להלן רענון תקנות הפנסיה לחברים מלאים בקיבוץ כפר הנשיא

1. בהתאם להחלטות האסיפה הכללית של כפר הנשיא ובהתאם לקבוע בתקנון הפנסיה, כל חבר אחראי לפרנסתו וכחלק אינטגרלי מכך, גם להפרשה לחסכון פנסיוני אשר תקנה לו עם הגיעו לגיל פרישה, פנסיה בגובה "פנסיה הרשם" או "פנסיה המטרה" המופיעה בתקנות האגודות השיתופיות (נכון למועד מסמך זה, סך של 5,262 ₪ לחודש).
2. הסכום הנדרש להפקדה לפנסיה בכל חודש הינו 20.83% משכר הברוטו של החבר ובכל מקרה לא פחות מ 20.83% משכר המינימום למי שעובד חלקית ועקב כך שכרו פחות משכר המינימום ו/או מי שאינו עובד בכלל (שכר המינימום במדינה מתעדכן מעת לעת, בהתאם לכך גם ההפרשה המינימלית הנדרשת).
3. האחריות על סכומי ההפקדות החודשיים והמעקב על כך היא על החברים וניתן לבדוק זאת מול המעסיק ובדוח השנתי מקרן הפנסיה.
4. אני מזכירה כי חובת ההפרשה לפנסיה בגובה שכר הברוטו אך לא פחות משכר המינימום לגבי מי שעובד חלקית או אינו עובד כלל, התקבלה באסיפה בסוף שנת 2014 במסגרת חוברת "אורחות חיים". זהו המועד שממנו והלאה הקבוץ בודק האם בוצעו הפרשות כנדרש עד לגיל הזכאות לפנסיה.
5. הזכאות לקבלת מלוא "פנסיה הרשם" מותנית במילוי חובות החברים להפקדות כמתואר לעיל. חברים אשר מגיעים לקראת גיל הזכאות לפנסיה ונמצא כי יש להם חוסר בהפקדות הנדרשות (להלן: "חוב פנסיוני"), נדרשים להסדיר את החוב כתנאי לקבלת השלמה לפנסיה הרשם, אם וככל שיהיו זכאים להשלמה. לכן מומלץ מאד להסדיר חוב פנסיוני ככל שישנו, מוקדם ככל האפשר לפני גיל הזכאות ליציאה לפנסיה.
6. לתשומת לבכם, בקיבוץ כפר הנשיא גיל הזכאות להשלמה פנסיונית הוא 67 לנשים ולגברים.
7. בכל שאלה אני מזמינה אתכם ליצור איתי קשר

בברכה,

אליה צוקר
מרכזת צוות הפנסיה

שירי מלחמת חרבות ברזל

לא שיר ממלחמת חרבות ברזל, אבל בהחלט רלוונטי

סוף והתחלה / ויסלבה שימבורסקה

אחרי כל מלחמה
מישהו חייב לנסות.
סדר כלשהו
הרי לא יתרחש מעצמו.

מישהו חייב להדף את
עיי ההרבות
אל צדי הדרך, כדים,
כדי שיוכלו לעבור בהן
עגלות מלאות מתים.

מישהו חייב לבוסס
בטיט ובאפר,
בקפיצי ספות,
שבדי זכוכית
וסמרטוטים מרממים.

מישהו חייב לגרר קורה
כדי לתמוך בקיר,
להתקין זכוכית בחלון
ולקבץ דלת על ציריה.

זה איננו פוטוגני
ומצריה שנים ארכות.
כל המצלמות נסעו מכפר
למלחמה אחרת.

את הגשרים צריה בחזרה
ואת תחנות הרפכת מחדש.
השורולים יקרעו לגזרים
מרב הפשלה.

מישהו ומטאטא בידו
עוד נזכר איה הנה.
מישהו מקשיב
ונר בראש שלא נתלש.
אה כפר בסביבתם
יתחילו להסתובב באלה,
שזה ישעמם אותם.

מצת לעת מישהו עוד
יחפר מתחת לשיח
טעונים אכולי-חלודה
ויצביר אותם לערמת השירים.

אלה שידעו
מה התרחש כאן ומדוע,
חייבים לפנות מקום לאלה
שיודעים מעט.
ופחות ממעט.
ולבסוף, שום דבר.

בעש, שכסה
את הסבות והתוצאות,
מישהו חייב לשכב לו
עם שבלת בין שני
ולבהות בעולם.

תרגום מפולנית: רפי ויינרט

מתוך "סוף והתחלה",
הוצאת גוונים, 1996

25.7	ג'ויס אב	29.7	סוזן שוורץ
	דובי בר דוד		אורה המר
	קרין איילון		ליאת יצחקי
	רוני וולפסון		דנה בסו
26.7	ויטה מנדזיגורסקי		מאיה טנא
	אלברט אילייב		ניב בולדווין
	גילי קולינס		יעל עזריה
	כפיר מושקוביץ		דויד זפרני
	רננה זולטי	30.7	אתי אדלשטיין
	גילי כרמי		עמוס ניצן
	שי פסטג		שי יצחקי
	עדי איילון		מאיה הדר
27.7	יועד מזרחי	31.7	אודי וגנר
28.7	זהר וולפסון		מרב עמר
	ליה נאי		שמרית מון
			צח שמואלי

בלי פעימות בלי רשימות את כולם עכשיו

50 חטופים וחטופות נמצאים כבר 658 ימים בשבי

את כולם עכשיו !!!

סיפור לשבת

הנערה העיוורת והקבצן / תרגום מאנגלית לעברית - חמדה גלעד

אביה השיא אותה לקבצן כי היא נולדה עיוורת.
אסיה מעולם לא ראתה את העולם, אך היא יכלה לחוש את אכזריותו בכל נשימה שנשמה.

היא נולדה עיוורת למשפחה שהעריכה יופי מעל לכל. שתי אחיותיה זכו להערצה בזכות עיניהן המרשימות וגזרותיהן החינניות, בעוד שאל אסיה התייחסו כאל נטל, סוד מביש שנשמר מאחורי דלתיים סגורות.

אסיה כמעט ולא יצאה מתחומי הבית. אם המשפחה נפטרה כשהיא הייתה בת חמש בלבד, ומאז, אביה השתנה: הוא הפך למריר, כועס ואכזר, במיוחד כלפיה. הוא מעולם לא קרא לה בשמה. הוא נהג לקרוא לה "הדבר הזה".

הוא לא רצה אותה ליד השולחן במהלך ארוחות משפחתיות. לא הרשה לה לצאת מחדרה כשבאים אורחים. הוא האמין שהיא מקוללת ותביא מזל רע למשפחה כולה.

כשהיא הגיעה לגיל 21, אביה קיבל החלטה שתנפץ את מה שנותר מליבה השבור ממילא.

בוקר אחד הוא נכנס לחדרה הקטן שם ישבה בשקט, ממששת בפעם האלף את דפיו של ספר בלוי בכתב ברייל.
אביה השליך לעברה פיסת בד מקופלת. "את מתחתנת מחר", הוא אמר בקול קר.

היא קפאה למוות. היא הבינה את המילים אבל לא את המשמעות.
להתחתן? עם מי? היא לא העזה לשאול.

"הוא הקבצן של המסגד", המשיך אביה.
"את עיוורת. הוא עני. זו התאמה טובה".

היא רצתה לצרוח, אבל שום קול לא יצא מפיה. לא הייתה לה ברירה. אביה מעולם לא השאיר לה אפשרויות בחירה.

היא התחתנה למחרת בטקס קטן וזריז. היא מעולם לא ראתה את פני החתן, כמובן, ואף אחד לא תיאר לה אותו.
אביה דחף אותה לעבר הגבר ואמר לה להחזיק בזרועו. היא צייתה כאילו רוח רפאים שוכנת בגופה.

כולם צחקו בפניהם ומאחורי גבם - "הנערה העיוורת והקבצן".

לאחר הטקס, אביה נתן לה תיק קטן עם כמה בגדים ודחף אותה בחזרה לעבר הגבר.

"עכשיו היא הבעיה שלך", הוא אמר לגבר, והלך משם בלי להביט לאחור.

הקבצן, ששמו היה אלמיר, הוביל אותה בשקט במורד הכביש. הוא לא אמר דבר במשך זמן רב. הם הגיעו לבקתה קטנה ורעועה בפאתי הכפר. בקתה שהריחה כמו אדמה רטובה ועשן.

"זה לא הרבה", אמר אלמיר בשקט, "אבל כאן את תהיי בטוחה, אני אדאג לך".

היא ישבה על המחצלת המרופטת, עוצרת את דמעותיה. אלה היו חייה עכשיו. נערה עיוורת שנישאה לקבצן וגרה בבקתה עשויה בוץ ותקווה.

אבל משהו מוזר קרה באותו לילה ראשון - אלמיר הכין לה תה בידיים רכות. הוא נתן לה שמירה משלו וישן ליד הדלת, כמו כלב שמירה המגן על מלכתו. הוא דיבר אליה כאילו אכפת לו ממנה - הוא שאל אותה אילו סיפורים היא אוהבת, אילו חלומות יש לה, אילו מאכלים גורמים לה לחייך. איש לא שאל אותה את השאלות האלה קודם לכן.

הימים הפכו לשבועות. אלמיר ליווה אותה לנהר בכל בוקר כדי שתתרחץ. הוא תיאר לה את השמש, את הציפורים, את העצים. תיאוריו היו כה מוחשיים עד שהיא התחילה להרגיש כאילו היא יכולה לראות אותם דרך מילותיו. הוא היה שר לה בזמן שכיבסה בגדים וסיפר לה סיפורים על כוכבים ועל ארצות רחוקות. בלילות דקלם לה שירי משוררים מרגשים. היא צחקה בפעם הראשונה מזה שנים. ליבה החל להיפתח. ובצריך המוזר הזה, משהו בלתי צפוי קרה - אסיה התאהבה.

אחר צהריים אחד, בעודה מושיטה יד אל ידו, היא שאלה אותו: "האם תמיד היית קבצן?" הוא היסס. ואז אמר בקול נמוך: "לא, לא תמיד הייתי ככה". אבל הוא לא אמר יותר, והיא לא התעקשה.

עד שיום אחד אסיה הלכה לשוק לבדה לקנות ירקות. אחרי שאלמיר לימד אותה באהבה רבה איך להתנהל בבקתה ולהכין מאכלים, הוא גם הדריך אותה איך להתנהל בחוץ. הוא הכין לה מקל הליכה איתו גישה את דרכה. נתן לה הוראות מדוקדקות והיא שיננה כל שלב. למרות בטנה המתעגלת, היא הרגישה חזקה ומסוגלת כמו שמעולם לא הייתה. באותו יום, באמצע השוק, מישהו תפס את זרועה באלימות. "חולדה עיוורת!" ירה קול לעברה. היא זיהתה את קולה של אחותה יארן.

"את עדיין בחיים? עדיין משחקת את אשת הקבצן?"
אסיה הרגישה את הדמעות זולגות, אבל היא עמדה זקופה.

"אני מאושרת," היא אמרה. יארן צחקה כל כך חזק והרעידה את השוק.
"את אפילו לא יודעת איך זה מרגיש להיות מאושרת. זה כזה בזבז. בדיוק כמו
החיים שלך".
ואז אחותה לחשה משהו שריסק אותה. "הוא לא קבצן. אסיה, שיקרו לך".

אסיה מעדה בדרכה הביתה, מבולבלת. היא חיכתה עד רדת הלילה וכשאלמיר
חזר, היא שאלה אותו שוב, אבל הפעם בתקיפות.

"תגיד לי את האמת. מי אתה באמת?"
ואז, כשהוא כורע ברך לפניה, הוא אחז בידה ואמר, "לא היית אמורה לגלות את
זה עדיין. אבל אני לא יכול לשקר לך יותר".

ליבה פעם בחוזקה.

בעלה נשם נשימה עמוקה ואמר: "אני לא קבצן. אני בנו של הסולטן. אבי הרחיק
אותי מהארמון כי הייתי מוזר מדי. חולמני, לא מספיק גבר בשביל משפחת
מלוכה. הראש שלי כל הזמן היה בשירים ובסיפורים. אבי אמר שאני אוכל לחזור
הביתה רק אחרי שאחיה את החיים האמיתיים, ארוויח את לחמי, אשא אישה
ואעמיד צאצא לבית המלוכה. אז אהובתי, כשהילד שלנו יוולד, נוכל לחזור ביחד
לארמון".

והסוף - הם חיו באושר ועושר בארמון עד עצם היום הזה.

